Quaresma - Diumenge de Rams

Per JosemiE el dl., 18/03/2024 - 00:00

Mc 11,1-10 Is 50,4-7
Fl 2,6-11
Mc 14,1-15,47

Avui, Diumenge de Rams, som en un diumenge molt especial. Molt!! Certament que cada diumenge té –i hem de trobar-li!- la seva especificitat. Cert! Però, avui, potser, remarcadament. Per moltes coses. Pel que és en ell mateix. Per les formes en què l'hem viscut i entès... i ara l'entenem. Pel que suposa de portal d'entrada a la setmana santa. Per tots els significats associats, del tipus que siguin: familiars, vacacionals, tradicionals, socials... En l'àmbit creient avui, també, és un dia molt especial.

1.- Una celebració que comença a la plaça.

Ens trobem al carrer. Ambient festiu. Trobada distesa i celebrativa. Dia assolellat i ple de llum i color? Amb el seu toc de costumari. Força gent. Habitual, esporàdica, i que passa per la plaça. Famílies reunides, petits i grans. Avis, pares i nets. Rams verds i palmons clars. Tocs de color, de llaços, i ¿alguna llaminadura penjada del ram? Trobades, salutacions, somriures, bons desigs. Goig i alegria d'aquest dia de festa.

Memòria d'una entrada a Jerusalem també joiosa. Però, sobre tot, expectant. Beneït el qui ve en nom del Senyor. Serà aquest? Ho serà? Hem escoltat força coses. Fa bona impressió.

2.- I entrem al temple.

L'entrada es fa lenta. No només per cerimoniosa i processional. Hem de passar per un lloc més reduït. Ens anem encabint. Cedim el pas i ens el cedeixen. Potser no tots els qui érem a la plaça ara entrem. Un cop dins, ens anem situant. Més a prop, o no tant. Més distància o menys. Potser "al meu lloc habitual". Talment com segles enrera. Havia qui el seguia a distància, de lluny estant, en secret, amb curiositat... Havia qui anava ben a prop. Tan a prop com podia. I qui no va arribar a Jerusalem.

3.- Fins a l'altar.

Fins a fer memorial de la seva mort i resurrecció. Memòria viva. Actual. Avui. Vivència d'una vida vesada, entregada, del tot donada i despossseïda. Una vida feta ofrena. Donada al servei dels altres. Anunciem la vostra mort. Confessem la vostra resurrecció. Esperem el vostre retorn, Senyor Jesús.

Avui hem llegit la Passió del Senyor. Sencera. Pòrtic de la setmana santa. Tridu pasqual. Mirada contemplativa i silenciosa. Temps d'escolta. Aquests dies hem de viure'ls ben conscientment. Molt receptivament. I avui se'ns ofereix aquesta visió. Per poder fer mirada continuada. a la història. Aquesta història és la meva història.

Potser descobriré aquesta meva història... quan el centurió –foraster, tan diferent de mi...- confessi que... Certament, aquest home era Fill de Déu.

Hem fet un itinerari de la plaça a l'altar. Del "Beneït el qui ve..." al "Certament, ho era". I entre mig, moltes veus. Moltes vivències i sentiments: "Ha arribat l'hora... Mestre!!... No el conec... Crucifica'l... No ets amic de Cèsar.... No ploreu per mi... Recorda't de mi al teu Regne... Aquí, la teva mare... Perdona'ls, Pare, no saben què fan..."

En acabar la nostra celebració fem el recorregut a l'inrevés. De l'altar a la plaça. Al carrer. Al cada dia. Als altres. A estimar com Ell.

Veritablement, aquest home era Fill de Déu.

Deixem-nos trobar, aquests dies, per Jesús en la Passió i Resurrecció.

Passió de Crist, passió del món.

Aquesta història és la meva història

ETIQUETES
FESTA MEMÒRIA HISTÒRIA PRÒPIA